

உ

வெமயம்,

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி த் தா ந் த ம்.

தோகுதி ச.] 1915 ஸ்டு டிசம்பர் மீ [பகுதி ௧௨.

மைத்திராயணீ யோபநிஷத்து.

ஐந்தாம் பிரபாடகம்.

பிராணனென்றும் * ஆதித்திய நென்றும் இரண்டாகவல்லவோ இவன் ஆத்மாவைத்தரிக்கிறான்.

இனியிரண்டு மூர்த்திகளிருக்கின்றன. அவை யுள்ளும் வெளியும் ஐந்து ஈரூபங்களாக அகோராத் திரங்களை யளவிடுகின்றன. இந்த ஆதித்தனென்பவன் வெளியாத்மா, பிராண நென்பவ னுள்ளாத்மா என அனுமானஞ் செய்யப்படுகிறான்.

(வேதங்கள்)† கதியென்றல்லவோ சொல்லுகின்றது. எந்த வித்து

* பிராணனென்றது உருத்திரரூபம், ஆதித்தியனென்றது ருத்திரனின் கோரூபம்

† உள்ளே ஐந்தரூபங்களாவன—பிராணன் அபானன் வியானன் உதானன் சமானன், வெளியே ஐந்தரூபங்களாவன—கூர்மன் கிருகரன் தேவதத்தன் தனஞ்சயன்

‡ கதி என்றது ஞானம்.

வான் பாவங்களை யொழித்துப் பிரத்தியட்சனாய்ச் சத்த மனதா யிருந்து கொண்டு கண்ணைத் திருப்பிக் கொள்வான் அவன் ஆத்து மாவீனிடத்துள் பிரவேசித்து வெளியாத்துமாக்களுக்கு அனுமிக்கப் படுகிறான்.

எவன் ஆதித்தனடுவே? சுவர்ணமயமான புருஷனே, எவனென் னேச் சுவர்ணம் போலப் பார்ப்பான், அவனே உள்ளே இருதயதாம ரையிலிருந்து கொண்டு அன்னத்தைப் புசிக்கிறான்.

எவன் உட்புறத்தில் இருதயதாமரையி லிருந்து கொண்டு அவனே அக்கினி ஆகாயத்தில் சூரியனாகிறான். அவன் காலனென்ற பெயருடையவன், கண்ணுக்குக் காணாதவன், எல்லாம் பூதங்களாகிற அன்னத்தைப் புசிக்கிறான்.

எது? தாமரை? எவன் இவன்? தாமரை யென்பது வேதங்களே, எது அந்த விடத்திலுள்ள ஆகாசம், அதற்கு நான்கு திக்குகளும் நான்கு உபதிக்குகளும் ஸ்தானமாம், அக்கினிக்மேயுள்ளவன், வேறு புறத்திலிருந்த பிராணந்தியர்கள் இவர்களைப் பிரணவம் வியாக்ருதி காயத்தரி இவைகளா லுபாசிக்கவேண்டும்.

இரண்டல்லவோ பிரமத்துக்குள்ள ||ருபங்கள், மூர்த்தமும் அமூர்த்தமுமாம், எது மூர்த்தமோ அது அசத்தியம், எது அமூர்த் தமோ அது சத்தியம், அது பிரமம் அது ஜோதி எது ஜோதியோ அது ஆதித்தியன்,

அப்பரமாத்மா பிரணவ சொரூபனு யுள்ளவன், அவன் தனது சொரூபத்தை மூன்றுவகை யாக்கினான், பிரணவத்திற்கு மூன்று மாத்திரைகள், அம்மாத்திரைகளால் பிரபஞ்சபெல்லாம் அந்தப் பிர ணவத்தினிடத்திலே ஓதமும் பிரோதமுமாய் இருக்கிறது, இப்படியே தியானஞ் செய்து அப்படியே ஆத்துமாவைச் சேர்க்கவேண்டும்.

*கண்ணென்பது மற்றபுலன்களின் உபலக்கணம்.

†ஆதித்தனடுவேயிருப்பவன் உருத்திரன், இதுசாந்தோக்ஷியம் சைத்திரீ யம் முதலிய உபநிடதங்களிற் பிரசித்தம்.

‡தாமரை என்றது இருதயம் அது தகரோபாஸனாதலம், அக்கினி என் றது அக்கினியின் சிகையிலுள்ள ஆன்மஸ்வரூபத்திற்குக் குறிப்பு, ஆகவே உபாசகனெனக்கூட்டப் பட்டான்.

||மூர்த்தம் இந்திரியங்களால் காணக்கூடியது, அமூர்த்தம் சுவானுபவத் தாலறியக்கூடியது

எது உத்தீதமோ அது பிரணவம் அது உத்தீதம்; ஆதித்தனே பிரணவம் அவனே உத்தீதன்,

பிரணவனும், ஈரம் ரூபங்களைப் *பிரோணஞ் செய்பவனும், நித்திரையில்லாதவனும், கிழத்தன மில்லாதவனும், மிருத்பு வில்லாதவனுமாம்,

மேலே வேரும் பிரமாவரை கிளைகளுள்ளதும் ஆகாசம் வாயு அக்கினி ஜலம் பூமி முதலியன ஒன்றரூலே கிரகிக்கப்பட்டன, அதுவே பிருமம், அவனுடையதமாயுள்ள இந்தரூபம் ஆதித்தியனும் பிரணவனுமாம், ஆகலின் பிரணவத்தால் இடைவிடாமலு பாசிக்கவேண்டுமென ஸ்ருவனுக் கொருவன் அந்தாசத்தைப் போதிக்க வேண்டும்.

இவ்வட்சரமே †புண்ணியமாம், இந்த அட்சரத்தை அறிந்து எவன் எதை இச்சிக்கிறான் அவனுக்கது உண்டு.

இப்பிரமேச்சரனுக்கு நாதத்துடன் கூடிய சரீரம் பிரணவமென்றும், லிங்கத்துடன் கூடிய சரீரம் ஸ்திரி புமான் நபும்ஸக மென்றும், அக்கினி வாயு ஆதித்தியன் என்றது தேஜஸ் உள்ளதென்றும், பிரம் விஷ்ணு ருத்திரன் ஆதிபத்ய முள்ளதென்றும் கார்பத்யம் ஆகவணீயம் தெட்சிணாக்கினிய முகமுடையதென்றும் நான்குவேதம் அறிவுடையதென்றும், பூ புவ ஸுவ என்பன லோகமுடையதென்றும், சென்றது வருவது நடப்பது என்பது காலமுடையதென்றும், பிராணன் அக்கினி சூரியன் பிரதாபமுடையதென்றும், அன்னம் ஜலம் சந்திரன் இவைகள் திருப்தியுடையதென்றும், புத்தி மனது அகங்காரம் சேதன முடையதென்றும், பிராணன் அபானன் வியானன் பிராணணை யுடையதென்றும், ஒன்றே யென்றும் அணு என்றும் இவைகளை எவன் தோத்திரஞ் செய்வான் அவன் (பிரமத்தில்) அற்பிக்கப்படுவான். ஒ சத்தியகாம! இதுவே பரமும் அபரமுமாயுள்ளது இப்பிரணவமே அட்சரம்.

இஃதெல்லாம் எங்கு நிறைந்து சத்யமா யிருந்தது, பிரஜாபதி தவத்தைச் செய்து பூ: புவ: சுவ: என்றுச்சரித்தார். பிரஜாபதியின் தூலமான சரீர போகமுடைய விதுவாம், சுவ: என்பது அதற்குத்

*ஐந்துவிதமாகவறியக்கூடியன—சத்தியோசாதன் வாமதேவன் அகோரன் தத்புருஷன் ஈசானன்

†அட்சரம்—பிரணவம்

தாஸநாமங்களுடன் கூடியது புல: பூ: என்பது பாதங்கள், ஆயத்த புருஷனுக்குப் பெரியோர் மாத்திரையான கண் ஆதித்யன், இவன் மாத்திரைகளைக் காண்பது கண்ணாலேயே, சத்தியமே கண்ணும் புருஷனானவன் கண்ணிலே யிருந்தே எல்லாப் பொருள்களிலேயும் விழுகிறான். ஆகையால் பூ பூர் புல சுவ: என்று உபாசிக்கப்படுவன், இங்ஙனமல்லவோ சொல்லுகிறார், இதையே பிரஜாபதி சரீரமாய்த் தரித்தார், இதனிடத்தே எல்லா முள்ளடங்கி யிருக்கின்றன, எல்லா வற்றிலும் இது உள்ளடங்கி யிருக்கின்றது, ஆதலால் இதனை யுபா சிக்கவேண்டும்.

தத்ப்விதூர்வரேண்யம் என்றால் இந்த ஆதித்யனே சவிதா, அவனே இவ்விதமான சித்தியை அபேட்சிக்கும் ஆதமகாமனால் (உபா சிக்கத்தக்கவன்) என்று சொல்லுகிறார்கள் பிரமவாதிகள், இனி பர் கோதேவஸ்யதீமகீ என்றால் சவிதாவே இங்கே தோன்றும் பொருள்க ளெல்லாம், அவனுடைய பர்கனெவனோ அவனைச் சிந்திக்கின்றேன் என்று சொல்லுகிறார்கள், பிரமவாதிகள் இனி தியோயோந: ப்ரசோ தயாத் என்றால் புத்திகளே யெமது தீகள் அவைகளை எவன் எமக் குப் பிரேரணஞ் செய்வான் அவனே என்கிறார்கள்.

இனி பார்க்க னென்பவன் இனி எவன் ஆதித்த னிடத்தும் இந் தத்தாரகத்தில் நேத்திரத்திலு முள்ளவன் பார்க்க னென்ற பெயரு டையவன் பா என்கிற பிரகாசத்தால் இவனுக்குக் கெதியிருத்தலால் பார்க்க னென்றும் பர்ச்சனம் (வெதுப்புவது) செய்தலால் இவன் பர்க் கன் ருத்திர னென்றார் பிரமவாதிகள்.

இனி பார்க்க னென்றது †இந்த லோகங்களை விளங்கச் செய்வ தாலும், இந்தப் பூதங்களை விரும்பத்தக்கதாகச் செய்வதாலும், இந் தப் பிரஜைகள் அடைகிற பரமேசுவரனிடத்து அவை போகின்றன. அவனிடத்திருந்தே வருகின்றன ஆகையாலும் பார்க்கனாதலால் பர்க் கனைப்பட்டான்.

சத்துருக்களைச் சங்கரிப்பதால் சூரியனென்றும், எகக்ரமத் துக்கு முத்திரவு கொடுப்பதால் சவிதா வென்றும், எதனையும் ஆதா னம் செய்வதால் ஆதித்திய னென்றும், பாவனம் செய்வதால் பல

†பர்க்கன் ருத்திரன் இது மத்திரா ஜமார்த்தாண்டத்திற்காக.

மான னென்றும், ரட்சணம் செய்வதால் தாயனென்றும் சொல்லப் படுவான்.

ஆத்மாவுக்கன்றோ ஆத்மா அமிர்த னென்ற பெயருடையவன், அறிபவன், நினைப்பவன், நடப்பவன், யடைப்பவன், ஆனந்த முண்டாக்குபவன், செய்பவன், செல்லுகிறவன், ரசிப்பவன், முகந்திடுவோன்,

எங்கு இரண்டாக அறிவு தோன்றுமோ அங்கே கேட்பான், பார்ப்பான், முகருவான், ரசிப்பான் தோடுவான், எல்லா சொருபனுய்ள்ளவன் அறிவான், எங்கே அறிவு ஒன்றே யானது (அங்கே) காரியகாரண மில்லாமல் நிர்வசனமாய் சமானமில்லாமல் இருக்கும் அந்த நிலைமையை எங்ஙனம் சொல்லுவது.

ஆத்மாவன்றோ ஈசானன், சம்பு, பவன், ருத்திரன், பிரஜாபதி, விசுவசுருட், இரண்யதர்ப்பன், சத்தியன், பிராணன், ஆம்சன், சாஸ்தா, விஷ்ணு, நாராயணன், அர்க்கன், சனிதா, சம்ராட், இந்திரன், இந்து.

இவன் தபிக்கிரன் (அவன்) அக்கினியும் சகஸ்ராட்சனும் இரண்மயனுமான ஆனந்த மூர்த்தியால் அதிட்டிக்கப்படுவான்.

இவனே அறியத்தக்கவன், தேடத்தக்கவன், எல்லாப் பூசங்கட்கும் பயத்தைக் கொடுத்து அரண்யத்தை யடைந்து அல்லது இந்திரியார்த்தங்களை வெளிப்படுத்திச் சரீரத்தினின்றே தானே சிவனை வறியவேண்டும்.

விசுவரூபனும் அரிணனும் ஜாதவேதசும் பராயணனும் சோதியும் ஒருவனும் தபிக்கின் றவனுமாய்ச் சகஸ்தர ரச்மியாய் நூறுசொரு பங்களை யுடையனுமாய்ப் பிரஜைகளின் பிராண ரூபனாய் இந்தச்சூரியனுதிக்கிரன்.

மைத்திராயணீயோப நிததம்

சம்பூர்ணம்.

மணவமுது.

சுவமயம்.

திஞ்சிற்றம்பலம்.

பட்டினத்தடிகள் அருணதிரியார்க்குத்

தந்தை யாவரா ?

மேனாட்டு நாகரீகத்தைப் பின்பற்றிய நமது தமிழ் நாட்டினர், தற்காலம் வாசகசாலை, சைவசித்தார்த்தசபை பொதுஜனசபை, ஆசார சீர்திருத்தசபை, மஹாஜனசபையாதிய பலபெயர்கொண்ட சபைகளை யாங்காங்கு நிலைநிறுத்தி, ஆங்குத் தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய பலபத் திரிகைகளை வரலழைத்தும், புத்தகநிலயம் ஏற்படுத்தியும், வாரத்திற் கொருமுறை பிரசங்கம்புரிந்தும் வருவதானது, நமது முன்னேற்றத் திற்கோர் நல்லடையாளமென்றே கூறலாம். இங்ஙன மேற்பட்டுவரும் பொதுக்கூட்டங்களில் சில தமிழ் வித்வான்கள் தோன்றித் தாய்நாட் டின் தனித்தமிழ்ப் பாஷையின் மீது நிரம்பக்காதல் பாராட்டி, அத னபிவிருத்தியில் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து, அப்பாஷையில் அதிக பாண்டித்தியம்பெற்றுப் புலவர்திலகர்களாய் விளங்கிய அப்பெரியா ரின் அருமைபெருமைகளையும், சிறந்தபாடல் நலங்களையும், புகழாதி சம்பிரமங்களையும் எடுத்துவிளக்கிக் கேட்போர்க்கு மெய்யன்பும் அந் தாபமும் உதிக்கச்செய்கின்றனர். சிலபண்டிதர்கள் நமது பழம்புல வர்களின் வாழ்நாளாதிய அருங்குணச் செயல்களின் வரன்முறைத் திறந்தெளியுந் திறனற்றுக்கற்பனைக்கட்டுரை, அபூதவாணனை, அலங் காரரூபகம், இயற்பகைவிரோதம் முதலிய அசம்பாவிதங்களில் பூரண நம்பிக்கைகொண்டு மர்க்கடப்பிடியாய் ஆராய்ச்சியாதிய கவனமின்றி மனங்கொண்டதே தீர்மானமெனச் சிந்தித்துத்தம்மட்டோடு நில்லாது பிறர்க்கெடுத்துரைத்து மயங்கவும், இடருறுவுஞ்செய்து வருகின்ற னர். நாகரிகவிருத்தி தீவிரமாய்ப்பரவிச், செப்பேடு, சிலாசாஸனம், மேனாட்டுச்சரிதமுறை முதலியசாதனங்கள் மலிந்துவரும் இக்காலத்

திலுங்கூட நமது வித்வான்கள் சிலர் திருந்தாது, அன்றுகண்டமேனி வழியாதவாறு கண்டுவருவது விசனிக்கக்கூடியதே. இதற்கற்குணமாகச் சிலர், பட்டினத்தடிகள் அருணகிரியார்க்குத் தந்தையாவரெனச் சில முரணானமேற்கோள்களுடன் ஆன்றோர்சபையில் பிரசங்கித்தும் வருகின்றனர். இவ்விடயம் எம்மட்டும் உண்மைபென்பதைத் தக்கக்காரணங் காட்டிவிளக்குவாம்.

பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூர், ஆசகவிகாஸமேகம் அருட்கவி வீரட்டையர், சாத்தேயசம்பந்தாண்டான் முதலிய அரும்பெரும் புலவர்கள் வாழ்ந்த காலமாகிய கி. பி. 15-ம் நூற்றாண்டிலிருந்த அருணகிரியாரை 10-வது நூற்றாண்டிலிருந்த பட்டினத்தடிகள் காலத்தவராகச் சிலர் மதிக்கின்றனர். அன்னார்க்குத் 'தோடவிழும் பூங்கோதைத் தோகையுனைத் தேடினவர்' என்னுந் தோடக்கத்துப்பாடலொன்றே காரணமாகத் தோன்றியிருக்கலாம். இஃதொன்றையே காரணமாகக்கொண்டு ஒருவர்சரித்ததை விவரித்தற்குக்காலம், களம் காரணம் என்ற இம்முன்றும் அவசியம். இவற்றுள் ஒன்றையுங்காரணங்கொண்டு காட்டாது, பொதுவாக அருணகிரியார் பட்டினத்தாரின் திருக்குமாரரென்று கழிப்புவது கொள்ளற்பாலதாமோ? சரித விடயங்கட்கெல்லாம் தக்கமேற்கோளிராவிடின், நாகரீகமுடைய இக்காலமனோதரும் மிக்கவர் ஒப்புபவரோ? 'பழையனகழிதலும் புதியனபுகுதலும், வழுவலவகைபினானே,' என்பதையிக்காலத்தார் கவனித்தும் கையாடியும் வருவதால் கதைபோன்றுள்ள சம்பவங்களை நம்புவது கஷ்டமாய் முடிகின்றது. அன்றி நம் பழம்புலவர்தம் சரிதங்கள் முன்னையவிட இப்போது எத்தனையோ மேலாய் மேனாட்டு நாகரீக முறையைப் பின்பற்றி ஆராய்ச்சி மிக்க அறிஞர் பலரும் அங்கீகரிக்கத்தக்க விதமாய் வெளிவரத் தொடங்கிவிட்டன. ஆகவே பழங்கால சாரமற்றகர்ணபரம் பரைச்செய்திகள் கொண்ட விஷயம் விரும்பத்தக்கனவல்ல.

இனி, பட்டினத்தடிகள் 10-வது நூற்றாண்டினர் என்பதைக் கவனிப்போம்:—சைவநெறித்திருத் தொண்டருள் சமயாசாரியர் கட்கடுத்தஸ்தான மேற்பவரும், உண்மைத்துறவால் உயர்வடைந்து தலைசிறந்தாரும் பட்டினத்தடிகளே யென்பது, தமிழ்ப்பயிற்சி மிக்க அறிஞர் பலர் மனமறிந்த உண்மையாம். அன்றியும் தாம்பாடிய திருவிடை மருதூர் மும்மணிக் கோலையுள்,

“வித்தகப் பாடல் முத்திறத் தடியரும்
திருந்திய அன்பிற் பெருந்துறைப் பிள்ளையும்,”

என இவரே சமயகுரவர் நால்வரையும் குறித்துள்ளாராகலின் அப்பெரியார் நால்வரும், இப்பேருலகினின்று மறைந்தருளிய பிள்ளை நமது அடிகள் இருந்தனரென்பது வெளிப்படை. நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொகுத்த பதினொன்றாம் திருமுறைப் பிரபந்தங்களுள், பட்டினத் தடிகள் அருளிய பிரபந்தங்கள் ஐந்து அடங்கியிருத்தலால், பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவராக வைத்தெண்ணப்படும் நம்பிகள் காலத்துக்கு அடிகள் முந்தியவரென்பது, உறுதியேயாம். முன்பு குறித்த மும்மணிக் கோவையுள் பட்டினத்தார்,

“நிரும்பின கொடுக்கை பரம்பரற் கென்று
புரிசுமற் றேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த
பெரிய அன்பின் வாகுண தேவரும்”

என வாகுணபாண்டியனைப் பலவாறு கப்புகழ்ந்துள்ளாராகலின், அவன்காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் இருந்தவராவர். ஆகவே நமதடிகள் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டென்ப தொருதலை,

நமது அடிகள் உண்மைத்துற வுடையாரென்பதை,

“பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யைப்பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவிடர்,”

எனக்கண்ணுடைய வள்ளலாரும்,

“ஒட்டுடன் பற்றின்றி யுலகைத்தறந்த செல்வப்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ?”

பாரனைத்தும் போய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் ஆருந்தறக்கை யரிதரிது”

எனத்தாயுமானப் பெருந்தகையும் விதந்து புகழ்ந்து கூறுமாற்றால் நன்கு தெளியலாம்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தொகுத்தபதினொன்றாம் திருமுறையுள் சேர்த்தனபோக எஞ்சிய நமது அடிகள் திருவாய் மலர்ந்த திருப்பாடற்றிரட்டு முதலிய பிரபந்தங்கள் அப்பதினொன்றாம் திருமுறையுள் விடப்பட்டமையால், அவற்றைச்செய்தவர் பிற்காலத்துப் பெர்

யா ரொருவராயிருக்கலாமென வாதிப்பாருமுண்டு. நூல் கடைமுதலியவா தமது கருத்தைப் பின்பற்றுவன வென்றுக் கூறுவர், ஆயினும் அவ்வாறு உரம்பெறக் கூறுவதற்கேற்ற ஆதாரமாதிய சாதனங்களெவையும் இருப்பதாகத் தெரிவதற்கில்லை.

இனி, அருணகிரியார் நமது பட்டினத்தார்க்கு மகவாய்த் தோன்றினவகை எம்மட்டும் உண்மையென்பதையும் கவனிப்பாம்:—

சிவபெருமான் மூர்த்தியாக எழுந்தருளிய பல தலங்களையும் தரிசித்துக், காஞ்சியினின்று அருணைவந்த நமதடிகள் எதிர்ப்பட்ட கணிகைமாதொருத்தியைக்கண்டு காதலிக்க, அவன் உடன் படாமைகண்டு மிக வருந்திப்பின் விரியம் வெளிப்பட ஒருவாறு மனத்தேறி யிருந்தனரென்றும், இஃதுணர்ந்த தாய்க்கீழ்வி தன் மகளுக்கு அடிகளின் அருமை பெருமைகளை எடுத்துணர்த்தி, அவரோடிணங்கச் செய்தழைத்துவர, அடிகள் வெளியுலக இச்சை நீத்துப் பரிகலையின் உண்மைகண்டுணரும் நோக்கத் தோடிருந்ததால், அவனை நோக்கித்,

தோடவிரும் பூங்கோதைத் தோகையுனை யிப்போது
தேடினவர் போய்விடார் தேறியிரு—நாடிகீ
யென்னை நினைத்தா லிப்பி லுதேப்பேனா
னுன்னை நினைத்தா லுதை.

என்னும் பாடலைக் கூற, அஃதுணர்ந்த கணிகை பின்னும் இரந்து வேண்ட அவர்பரிவுற்று முந்தி வெளிப்படுத்திய விரியமிருக்குமிடத்தைக் குறிப்பா லுணர்த்த அவளதையுண்டு, திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரி நாதரைப் பெற்றாளென்றும் வழங்குங் கதையை எவ்வாறொப்புவது? இஃது மெய்யாயின், பட்டினத்தார் புராணத்திலாவது, திருவெண்காட்டடிகள் சரித்திரமென்ற நூலிலாவது இவ்வறலாறு காணப்படவேண்டுமே! ஏனெனில்? இதனால், அவ்வாறு கிகழ்ந்ததெனக் கூறப்படுமுறை வெற்றுரையின் பாற்பட்டு, ஆன்றோர் பலரும் நகையாடுதற் கேதுவாயிற் றென்க. அன்றி வெளிப்பட்ட அடிகளின் விரியத்தையுண்டு, கருக்கொண்டனளென்பது இயற்கை விதிவிரோதமன்றோ? இத்தகைய அசம்பாவிதங்களால் நமது அடிகள் வரலாற்றை வரைந்துரைத்தோரின் ஆற்றற்றனை யென்னென்பேம்? கூறுவோர் கூறினுங் கேட்பார்க்கு மதிபிலைகொல்? என்றபழமொழிப்படி ஆன்றோர் மாட்டிவ் வாசகம் பழுதுபட்டொழியுமென்க, சிலர்

நமது அடிகள் சாமானியரைப் போலல்லாது பெருமானைப் பேதமறக் கண்ட பெரியாரென்று உயர்வு கூறினாலும், இயற்கையில் நடவாதன வற்றை நடத்துதல் யார்க்கும் யாண்டும் அரிதாகலின், இவ்ரமட்டும் அதனை யெவ்வாறு செய்திருப்பா ரென்பதே நமது கேள்வி?

திருவிடை மருதூர் மும்மணிக்கோவை முதலிய மற்றுஞ் சில காரணங்களாலும் பட்டினத்தடிகள் காலம் பத்தாவது நூற்றாண்டுக்குப் பின் என்று கூறுவதற்கேற்ற காரணங்களில்லை யென்பது முன்னமே காட்டினும், தேவாரம்பாடிய சமயாசாரியர்களை அடுத்துத் தோன்றியபடி பட்டினத்தடிகள் காலம் 10-வது நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டதேயாம்.

ஆகவே அருணகிரி நாதரை ஐந்து நூற்றாண்டுகள் தாவுமாறு செய்வதெங்ஙனம், பட்டினத்தடிகள் வாழ்ந்திருந்த பின் 500 வருடங் கழித்தே அருணகிரியார் திருஅவதரித்தன ரென்பது, இது காறுங் கூறியவாற்றான் பசுமரத்தாணி போற்றெளிவுறுத்தப் பட்டதென்க.

இங்ஙனம்:

சே-ரா-திம்மப் பையர்,

தலைமைத்தமிழ்ப் பண்டிதர்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அதுவது வாதல்.

உலகத்தின் கண்ணுள்ள பொருள் எல்லாவற்றையும் அளவையாலளந்தறியலாம். அளவைகளுள் காண்டல் கருதல் உரை மிகமேலானவைகளாம். கண்டவோர் உண்மை கொண்டு அதனுடன் ஒற்றுமையுள்ள மற்றவோருண்மையைக்கருதியறிதலே கருதலளவையாம். ஒழிபளவை (பாரிசேடவளவை) என்பதொன்றுண்டு. அது மூவரில் இருவர்களளரல்லர் எனக்கூறில் ஒழிந்து கின்றமற்றையவன் கள்ளனைப் பொருள்பட நிற்பதாம்.

பொருள் சத்து அசத்து சதசத்து என்னு மூன்றனுள் அடங்கும். சத்து அருவாகிய இயற்கையறிவுடைய பொருள். அசத்து உருவொடு கூடிய அறிவிலாப் பொருள். சத்தினும் அசத்தினும், சார்ந்ததின் வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவது சதசத்து:

சத்தே இறைப்பொருளாம் அசத்தே கட்டிம் பொருளாம். சதசத்தே உயிராம். இவைகள்தாம் தொன்மையனவாகிய முப்பொருள்களாம். வாக்குக்கும் மனதுக்கு மெட்டாத சிவத்தின் முன்னர் உணருநுவாகிய அசத்தெல்லாம் பாழாகலிற் சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை யறிதல் செய்யாது. அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் ஜடமாகலின் சத்தாகிய சிவத்தை யறிதல் செய்யாது. அதுபற்றி ஒழிபளவையான் சத்தாற் றன்மையும் அசத்தாதற்றன்மையுமாகிய இரண்டு மன்றிச் சதசத்தாயுள்ள தொன்றுண்டெனப் பெற்றும். அதுவே உயிராம்.

இக்கருத்துப்பற்றியே,

“இருதிருநறிவுள திரண்டலாவான்மா” என்றார் பெரியோர். இனி, சிவம் அசத்தையறியாதென்றல் அவனது முற்றறிவிற்கும் சர்வவியாபகத்திற்கும் இழுக்காகாதோ வென்பாரை நோக்கிச் சில கூறுவாம்.

தன்னுள் வியாப்பியம் (அடங்கிய நிறைவு) ஆன பசு (ஆன்மா) பாசங்களோடு (கட்டு) வேற்றுமைபின்று உடனாய் நின்றலையுடைய முதல்வனுக்குச் சுட்டியறியக் கிடப்பதொன்றில்லை. அத்தன்மையான முதல்வன் அசத்தையறியலுறுவானாயின், அறிந்தாங்க கறிவனன்று நம்மனோர் போல வேறாகச் சுட்டியறிவானல்லன். ஞாயிற்றின் முன் இருட்டுப்போல அம்முதல்வன் எதிரே பிரபஞ்சம் விளங்கி நில்லாது. அறிந்தாங்கழிதல்-செறிவொழியாது நின்று யாவற்றையும் சுட்டிநில்லாது ஒருங்கே அறிதலாம். அசத்தை விடயிப்பதாகிய ஏகதேச வுணர்வு முற்றுணர்வைத் தடுப்பதாகலான் அஃதிவ்லாமை முற்றுணர்விற்கு மேம்பாடாவதன்றி இழுக்காகாதேன வறிக.

இனி ஞாயிற்றினொளி விடயத்தையது பரியாது. விடயம் ஞாயிற்றையறியாது. ஆனால் இவ்விரண்டினையுங் கண்டநுபலிப்பது கண். அதுபோல சத்தின் முன் அசத்து நில்லாது. அசத்துச் சத்தையறியாது. இவ்விரண்டினையு மறிவது சதசத்தாமென்க. அவையிரண்டும் இங்ஙனம் அறியப்படாதொழியில் குணியப்பொருள்களாமென்க.

அவைகளைச் சதசத்தறியு மென்பதற்கு மாறாகச் சிவசம வாழிகள் “அந்தமில்லுயிருமறிவா யொன்றும்” எனக்கூறி சிவத்தின்றன்மையே ஆன்மாவிற்குரிய தன்மை யன்றிவேறில்லை என்பர்.

சிவசங்கிராந்த சைவரோ?

“நீங்காதொளிருயிர் விளக்கென நிற்கு, மளப்பறு மறிவின்று” எனக்கூறி ஆன்மாவிற்குத் தன்மையென்பது ஒன்று இன்று என்பர். இவ்விருவர் மதமும் “இருதினறிவுள திரண்டலாவான்மா” என்பதால் மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

இனி, “இருதினறிவுளது” என்னுந் தொகைச்சொல் விரியுங்காற்படும் பொருள்வேறுபாடுகள் கூறுவாம்.

1. இரண்டினையு மறிவதாய் நின்ற அறிவு. இஃது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் பற்றி நிகழ்வதாம்.

2. இருதினனால் விளங்கிய அறிவு. இஃது மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள்பற்றி நிகழ்வதாம்.

3. இருதினிலுமுள்ள வறிவு. இஃது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் பற்றி நிகழ்வதாம்.

இரண்டனையு மறிவதாய்நின்ற அறிவு சத்துமசத்துமாகிய இரண்டனையு மறியு மறிவு. இருதிறனால் விளங்கிய அறிவு அறிவிக்கப்படுத ாலும் அறிவித்தால் அறியுந்தன்மையாலும் போந்த அறிவு. இருதிற னிலுமுள்ள வறிவு நிலைபெற்ற சத்து அசத்து என்னும் இரண்டன் ாலும் அதுபவ அறிவுளதாயுள்ளவது.

இரண்டாம்வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள்பற்றி இரண்டனையும் அறிவதாய்நின்றவது என்பது சத்து அசத்துக்களின் தன்மை இவ்வா றாயின். இவற்றையறியும் பொருள்வேறு என்னை என்னும் வினாவிற்கு விடைகூறிச் சமவாதி சங்கிராந்தவாதிசுனை மறுத்தவாறுயிற்று. அன் றியும் சமவாத சைவர் “ஆன்மாதானே யறியுமியல்பிற்று” என்று கூறினமையும், “அறிவுளதாரு முருவுறுவுயிர்கள்” எனசுகர அவிசார வாதசைவர் கூறினமையும், “சத்தமாயறிவாயிருக்கு ாரன்மா” என ஐக்கியவாதசைவர் கூறினமையும் இருதிறனால் விளங்கிய அறிவுஎன் னும் முன்றும் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள் பற்றிப் போந்தமை யால் மறுத்தவாறுணர்க.

இனிப்பாடானவாத சைவர் சுட்டுக்காட்சியும் சுசத்துக்க அது போகங்களும் இல்லை யென்றுங் கூறுவர். பேதவாதிகள் “நித்தமுத்த சத்தராக வைத்தனர்” என ஆன்ம லக்ஷணங்கூறுவர். இதனை இரண் டன் பாலு முளதாயுள்ளவது என ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப் பொருள்பற்றி மறுத்தவாறு காண்க. அன்றியும் சுத்தசைவர் சத்தி னேடு கூடியவழி ஒன்றாய்ப் போதலேயன்றி யதன்பா லுளதா மாறி ல்லை என்பதனையும் மறுத்தமை காண்க.

இவை இங்கனமாக, சதசத்தானது சத்துக்கு மசத்துக்கும் வேறானதென்றும், தன்னவிளக்குவதாய வியஞ்சகம் (வெளிப்படை) உள்வழிவிளங்குவதோர் தன்மையுடைய தென்பது, சார்ந்ததின் வண் ணமாய் அமுந்துவதோர் தன்மையுடைய தென்றும் உவமை முகத் தால் விளக்குவாம்.

1. கண்ணானது இருளமல்ல. ஒளியுமல்ல. இவ்விரண்டற்கும் வேறாயது. அதுபோல ஆன்மாசத்துமல்ல. அசத்துமல்ல இவ்விரண் டற்கும் வேறாயதாம்.

2. ஆகாயத்துக்கு ஒலிக்குந்தன்மையுண்டு ஆனால் அதனை விளக் குதற்கோர் வியஞ்சகம் வேண்டும். அவ்வியஞ்சக முள்வழி விளங்கும்

அஃதில்வழி விளங்காது. அதுபோல, ஆன்ம அறிவைவிளக்குதற்கு சிவஞானமாகிய வியஞ்சகம் வேண்டும். அஃது விளக்கியவழி விளங்கும் அதுவிளக்காவிடில் விளங்காது.

3. ஓர்ப்படிகம் தான்சாரும்பொருள் எதுவோ அத்தன்மையடையும். அதுபோல ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அழுந்துவதோர் தன்மையுடையதாம்.

ஆன்மாதன்னையறியுமோ அறியாதோ வெனிற் கூறுதும்.

1. ஆன்மாதன்னோடுளப்பட மூன்றனுய் மறிவதென்னாது அவ் விரண்டினையு மறிவதெனல் பொருந்தாது. தன்னையறியாதெனில் அறியாத பொருள் குனியமெனப் பட்டு வழுவாமாலெனின், ஆன்மாவின் உண்மைத்தன்மை சத்துமசத்தும் போல விளக்கித் தோன்றி அவற்றோடு ஒப்பநிற்பது மன்று, விளக்கித் தோன்றாது குனியமாய் நிற்பது மன்று. மலரின்கண் வாசம் இவ்விருவகையு மின்றி அதன்கண் அடங்கித் தோன்றுமாறு போல சத்தினும் அசத்தினும் சார்ந்ததின் வண்ணமாய் அடங்கித் தோன்றுவதோர் இயல்புடைய தாமாகலான் அஃது (ஆன்மா) அவ்விரண்டினையு மறியுமுகத்தாலறியப் படுவதன்றி அவைபோல தனித்தறியப்படுவ தொன்றன்றென்க. ஆதலால் அவ்விரண்டினையு மறியுமுகத்தாலறியப்படும்.

2. இனி ஆன்மாவிற்கு அறியுந்தன்மை சிவத்தோடொப்பச் சுகந்தரமாயுண்டென்றற் படுமிழுக்கென்னை என்னுமா சங்கையை நீக்கி உபதேசியாய் என்றதனை வலியுறுத்தி இரண்டலாமையை யுணர்த்துதற்கு எடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

ஆன்மா அறியுமுறைமை எங்ஙனமெனில், அறிவை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகமில் வழி ஒருவிடயத்தையின்ன தென்று அறியமாட்டாது. மயக்கத்தைபுற்றும் பசிரோய்க்கு அன்னம்போல அம்மயக்கநோய்க்குமருந்தாகிய வியஞ்சகமுள்வழி அம்மயக்கம் நீங்கியதனை இன்னதென நிச்சயித்தும், இங்ஙன மறிவுழியும் ஒருங்கே யறியமாட்டாது. ஒருவிடயத்திற்சென்ற அறிவை மாற்றி மற்றொரு விடயத்தை அறிந்து வருதல் கூடுமாதலின், இவ்வாறு மாறி மாறி ஒன்றொன்று யுணர்கின்ற ஆன்மா, எல்லாவற்றையு மொருங்கே யோரியல்பானுணர்வதாகிய சத்திற்றன்மை யுடையதில்லை, அற்றே ல்விவஞ்சகமுள்வழியன்றி அறியமாட்டாத ஆன்மா அசத்தின்மையுடைய தாமோ வெனின், வியஞ்சகமுள்வழியும் ஆன்மா முன்னறிந்து செய்த வினை

களை இப்பொழுது மறித்து அறுபவிக்குமேயன்றி, அசத்தாகிய பிர பஞ்சம் அறிந்து அறுபவித்தலின்மையின், அவ்வசத்தின் தன்மையுடைய யுடைமையுமில்லை

வியஞ்சகமுள்வழி அறிதலொப்புமையால் சத்தாதலும், அஃது இவ்வழி அறிவு நிகழாமை ஒப்புமையால் அசத்தாதலுமாகியதோர் தன்மையுடைய ஆன்மா அவ்விரண்டினும் வேறுகிய சதசத்தானமையுணர்க.

வியஞ்சகமில் வழித்தலைப்படுவதும் அஃதுள்வழி நீக்கிய நிற்பதாகிய மயக்கம் உண்டியில் வழிதலைப்பட்டும் அஃதில் வழிநீங்கியும் நிற்பதாகிய பசியோடொத்தலின் அதனைப் பசினோயாகவும் தீர்த்தலொப்புமை பற்றி வியஞ்சகத்தைப் பசிதீர்க்கும் மருந்தாகவும் உருவகஞ் செய்யப்பட்டன.

3. இம்மயக்கம் ஆன்மாவிற்கேயன்றிச் சிவத்துக்கில்வழி இரண்டற்கும் தம்முள் இயைபு கூடாததலின் சிவத்துக்கு மது உண்டெனக் கோடல் வேண்டும் என்னுமாசங்கையை உவமைமுகத்தானீக்கி ஆன்மா இரண்டன்பாறு முளதாதலை வலியுறுத்தி இரண்டலாமையை யுணர்த்துவாம்.

முன்னே சொல்லப்பட்ட மயக்கமாகிய அறியாமை வியஞ்சக மில்வழிதலைப்பட்டும் அஃதுள்வழி நீங்கியும் இவ்வாறு நிலை பேறில் லாததாகலான், அஃது எப்பொழுதும் ஒருதன்மைத்தாய் நிலைபெற்று விளங்கும் ஞானமாகிய சிவசத்தின் கண்ணே நிகழ்தலின்றி அச்சிவம் என்றுளது அன்றேதான் பொருந்துதற்குரிமையுடைய உயிர்களுள்ளனவாக, அவ்வுயிர்களைப்பற்றி நின்றல், குளிர்ந்த கடலின் கண்மருவாது, கடலிடத்துளதாகிய நீரின்கண் மருவும் உப்புப்போல தான் பொருந்துதற்குரிய சதசத்தா மியல்புடைய ஆன்மாக்களு முள்ளனவாக அவ்வான்மாக்களைப் பொருந்து மாற்றையறிக.

இவ்வறியாமையாகிய அஞ்ஞானம் அசத்தாகலால் மெய்ஞ்ஞானத்தன்னில் விளையாது. உப்புத்தான் மருவுதற்கு உரிமையில்லாத கடலின்க ணின்றிக் கடலோடியை புடைத்தாயும் தான் மருவுதற்கு உரிமையுண்டாகிய நீரின் கண்ணேயுளதாயினற்போல, அஞ்ஞானமும் தான் மருவுதற்கு உரிமையில்லாத மெய்ஞ்ஞானத்தின்கணின்றி அம்மெய்ஞ்ஞானத்தினோடு அநாதியே இயைபுடைத்தாயும் தான் மரு

வுதற்குரிமையுடைய ஆன்மாவின் கண் உளவாதலமையுமா? அல்ல தன் கடைநீருப்புக்கு உவமிக்கப் பெற்றது. இதனுள் ஆன்மாவிற்கு இரண்டின் கண்ணுமியையுடமை கூறவே அவ்விரண்டின்பாலு முள தாதலை வலியுறுத்திய வாறுகாண்க.

ஈண்டு இருதிறனையு மறியு மறிவுளதெனவே இருதிறனாகிய சத்துமசத்த மெனப்பட்டன வெல்லாம் பிரமேயம் (அறியப்படு பொருள்) என்பதும் அவற்றையறியுமான்மாகவே பிரமாதா, ஆன் மாவின்றிவாகிய சிற்சத்தியே பிரமாணம், இவ்வறிவு நிதழ்ச்சியே பிரமிதி என்பதும் பெற்றும்.

இருதிறனால் விளங்குமறிவுள தெனவே, இரண்டனுள் அசத் தால் விளங்கும்வழி தனக்கு வேறாய் நின்று விளங்குங் காக்கியுமற மானமும் ஆகமமுமெனப்படும். அசத்தாகிய பாசஞான மூன்றும் சத்தானறிவு விளங்கும் வழி அந்நியமின்றி தனக்கு ஆதாரமாய் உட னின்று விளங்குஞ் சிவஞானமும் தனக்கு வியஞ்சகங்களாதலால் அது பற்றி அவையும் பிரமாணமென்று உபசரித்துக் கூறப்படு மென்க.

இருதிறனிலு மறிவுளதெனவே, ஈரிடத்தினுங்கேடின்றி அசத் தான் விளங்கிய சத்தையறிவுழி அசத்தின்பாலும் சத்தால் விளங் கிச் சத்தையறிவுழி சத்தின்பாலும் அதுவதுவாய் நின்றுள தென் பதும் பெறப்படும்.

சத்தான் விளங்கிய சத்தையறிவது எங்ஙனமென ஒரு சிறிது கூறுவாம்.

நேத்திரமானது இருட்டால் மறைபட்டிருந்தாலும் தன்னுடைய பிரகாசமும் கெடாமல் விஷயாபி முகமும் ஆகாமல் தன்னிடத்தினி ருக்கிறதோ அவ்வாறே மலசத்தியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற சிற்சத் தியும் விஷயத்தையு மறியாமல் அறிவுங் கெடாமல் தன்னிடத்தில் தானே ஆணவமலத்துக்குப் பரிபாகம் வருமளவில் அதுக்கிரக ரூபி யாயிருக்கிற சத்தியானது பதியும்.

அச்சிவசத்தி பதியுமளவில் ஆன்மாவைச் சிருஷ்டியாதிகளிற் றள்ளும் மலத்தினுடைய சத்தியானது நிவிர்த்தியானபின் ஆன்மாவி னுடன் தோன்றாத துணையாய் நின்று செறிந்து அறிவித்து நின்ற தும், பின்னவைகளை யறியாமல் நிகழ்த்தி அவைகளினின்றும் நீக்கி

உன்னை இன்றும் அறியவைத்தது எதுவோ அதுதான் அருள் அவ் வருளாகிய ஞானம் உன்னறிவை நீக்காவறிவாக நீருமிழதமும் போல நிற்கும்.

அந்த வருளுனக்கிங் காதாரமாயல்லி
னீந்துவென வெறித்திட் டேகமாய்—முந்தி
புனையுனக்குத் தான்விளக்கி யோவாதுணர்த்துந்
தனையுனக்குக் காட்டுமே தான்.

இறையறிவே புனக்குத்தாரகமாய் ஒன்றாய்ப் பின்னமற உள்ள டங்கிய உள்ளபடி நின்றால் நீ அதுவாவை. அந்த ஞானம் உன்னை நடத்தும். இவையெல்லாம் ஆன்மபோதம் அடங்கிய வழிதோன றும் நிலைகளாம். அந்த ஞானம் நடத்துதல் விளக்கை இருளின் முன்னே பிடித்துப் போவாரைப் போலாமென்றுணர்க. ஈண்டுபதி ஞானமே பிரகாசிக்கும். மற்றைய பசுபாச ஞானங்கள் பிரகாசியா வாம். இதனால் ஆன்மா சத்தின் பால்பதியும் விதங்குகிறனும்.

இதுகாறுங்கூறியவாற்றால் ஆன்மாசத்துமின்றி அசத்துமின்றி நிற்ப தொன்றென்றும், சத்தைச்சார்ந்துழி சத்தாயும் அசத்தைச் சார்ந்துழி அசத்தாய் நிற்பதொன்றென்றும், அதுபற்றி அதுவது வாய் நிற்குந்தன்மையு மொருசிறிது கூறினும்.

அசத்தைச் சார்ந்து சத்தைச்சார்தலே நமது கடனும். சத்தைச் சாரும்வழி யெங்ஙனமெனில், “அவனருளால் அவன்றான் வனங்கி” என்பபடி.

சிந்தனைநின் தனக்காக்கி நாயி னேன்றன்
கண்ணினைநின் திருப்பாதப் போதுக் காக்கி
வந்தனையு மம்மலர்க்கே யாக்கி வாக்குன்
மணிவார்த்தைக் காக்கியைம் புனன்களா
வந்தனையாட் கொண்டுள்ளே புருந்த விச்சை
மாலமுதப் பெருங்கடலே மலையே யுன்னைத்
தந்தனை செந் தாமரைக்கா டனைய மேனித்
தனிச்சுடரே யீரண்டுமிலித் தனிய நேற்கே.

S-பால்வண்ணமுதலியார்.

சிவமயம்.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

அவிரோதவுந்தியார் விசாரம்.

தோகுதி 4, பக்கம் 201 தொடர்ச்சி.

வாதிக டங்களுக் கல்லான் மதங்களுக்
கோதார் வலியின்மை யுந்தீபற
ஒதியுணர்ந் தோரென் றுந்தீபற.

இனி, “முன்னேநாள் அச்சமயி இச்சமயியை வாதில்வென்று மனோரதம் அடைந்தானாயின், பின்னேநாள் இச்சமயத்திலே பின்னும் ஒருவன் அவனை மனோதுக்கம் அடையும்படிவாதித்து வெல்லுதலின், அவனவன் கற்றகல்விவலியினாலும், யுத்திபுத்திவலியினாலும் வெற்றி தோல்வியடைந்தாராகலின், வாததர்ப்பலமொழிந்து மததர்ப்பலம் இல்லையென்று கூறுவர் எல்லாக்கலைகளுமுணர்ந்த பெரியோர்” என றுங் கூறுவர்.

இது கேவலம் அசங்கத மென்பதை நிரூபிப்பாம். வாதிக ளுடைய துர்ப்பலத்தாலன்றி மதத்தினுடைய துர்ப்பலத்தால் ஓர் மதமும் ஓர்காலத்தினுந் தாழாதாயின் எல்லாமதங்களும் தாரதம்ய மில்லாத வுயர்நலமுடையனவாம். அப்படிக் கொள்வதில் யானா குற்றமெனின், உலகாயதம், வாமம் இத்தியாதி மதங்களில் அவலம் பிக்கப் படுமாசாரங்களும், அன்னவற்றுள் பிரதி பாதிக்கப்படும் வஸ்து நிச்சயங்களுமே கொள்ளற்பாலனவாக, அவ்வம்மதப் பிர வர்த்தகருள் யுத்தி புத்திகளிற் சிறந்தவர் வெளிப்படுங்கால் சைவ முதலிய புண்ணிய நெறிகளைக்கடிந்து ஏன் தாபிக்கவெழுமாட்டார் கள்? அப்படி யெழுங்கால், சைவர்முதலாயினுள் அற்பபரிஞான முடையவரால் அப்பீடை மதங்களைத்தொலைக்க வலியற்றபோது கொலைகளு வு கர்மாதிகளையே யாசாரமெனக் காட்டித் தலைநீட்டு மவ் வாபாசநெறிகளும், வாய்மை, தவம், இரக்கமுதலிய வாசாரங்களை

யுடைய சைவமுதலியனவும், ஏன் சமநிலையுடையனவாகா? இப்ப யும் அநியாயமுண்டா? யாம் கூறியது வேதத்திற்போந்த மார்க்கங் களே யன்றிப்புறச்சமயங்களன்றெனின், வைதிகமார்க்கத்தர்க்கே யுத் திபுத்திகளுண்டென்றும், லௌகிகர்க்கு யுத்திபுத்திகளுண்டாவதில்லையென்றும் ஏற்பட்டால்லது வைதிகம், அவைதிகம் என்று பிரித் துரைப்பது பிழையாம். கேவலம் யுத்திபுத்திகளையே தழுவிப் பிர மாணவகளைக்கவிட்டு இச்சைபோன வழியெல்லாம் விவகரிப்பவர் லௌகிகரே யாதலால் அன்னலௌகிகதல்யரே புறச்சமயிகளுமாவர். ஆகையால் யாம் கூறியது வேதவழி நிற்பாரையே யென்று மலைந் துரைப்பதற்கவறும், வேதவழி நிற்பார் ஒருவரையொருவர் விரோதி யாராகையாலும் அது செல்லாமைகாண்க.

பொய்ய நெருவனும், மெய்ய நெருவனுஞ் சண்டையிட்டுக் கொண்டு அதிகாரியிடஞ் சென்று தத்தமக்குள்ள விவகாரங்களைச் சொல்லிக் கொள்ளுகையில் பொய்யன் அதிகமாய்ப் பேசும்வல்லமை யால் மெய்யனை வென்றானுயினும், அல்லது இருவருஞ் சமமாய்ப் பேசுந்திறமையுடைமையால் ஒருவரை யொருவர் வெல்லக்கூடாமல் சமநிலையினிற்பாராயினும், அன்ன ஹேதுக்களையே மதித்து மெய்யன் பொய்யனில் தாழ்ந்தவனென்றாவது, அல்லது சமானமானவனென்றாவது கூறுதல் யாண்டிசையும்? “மெய்யுடையொருவன் சொன்மாட்டாமையால், பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே” எனவும், “பொய்யுடையொருவன் சொல்வன்மையினால், மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே” எனவும் வரும்வாக்கியங்களைச் சிந்தித்துழி மேலாபாசம் பரிகாரத்தைப் பெறுமென்க. மேல்யாம் விளக்கிய விவகாரத்தை வற்புறுத்திக்காட்டு மிவ்வாக்கியம் பொய்யுமெய்யுஞ் சமமரியாதையுடையனவென்று நாட்டும்கால் மததூர்ப்பல மாகாதென்னும் மதாவாசகம் மணக்கும்! மணக்கும்!!

சகலமும் தேரினுந் தத்த மதநெஞ்

சகலா தூரத்தலி னுந் தீபற

அபல மியர்தென்ப தூந் தீபற.

இனி (எச்சமயத்தின்க னின்றள்ளயாவரும், வேதாகமமாகிய நூல்களும், மற்றைச்சமய நூல்களும் கசடறக் கற்றுணர்ந்தோரையாயினும் இதுவே ஞானசமயமென்று ஒரு சமயத்தையே அடையாது தத்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு ஏது திட்டாந்தங்

கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச் சமயம்யாது) என்று கூறுவர். இதைப்பரியாலோசிக்கில் ஒவ்வொருமதமும் ஞான மார்க்கமென்று நாட்டுதற்குப் போதுமான ஏது திட்டாந்தங்கள் புலப்படுமென்னுங்கால் எல்லாமார்க்கங்களும் ஞானமார்க்கங்களாம். அதனால், உலகாயத்ததைப்பற்றிப் பெண்ணின்பமே முத்தியென்று கூறுவார்ஞானமும், சைவமார்க்கத்தைப்பற்றிச் சிவன்றிருவடியின்பமே முத்தியென்று கூறுவர் ஞானமுமொன்றாய் முடிந்தது. இரண்டு சமயிகளுந் தத்தம்ஞானமே யுண்மை ஞானமென்று நாட்டுதற்குப் போதுமான ஏதுதிட்டாந்தங்கொண்டு வெளிப்படுகையால், இங்ஙனமாக, (சகல சமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றிநிற்பதேயில்லை நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனநீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வுயாது) என்று கூறுவது என்னமதி? எல்லாச்சமயஞானமும் சமஞானமும், அவாதிதமுமாகையால் அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் அவற்றிலபிமானம் விடுப்பது யாதுக்கு? அவற்றிலபிமான மொழிப்பாரொன்கையில் ஞானிகளாலொழிக்கத்தக்க தோஷாரோபணமுடைய மார்க்கங்களவை யென்றன்றோ கொள்ளவரும்? அவற்றை யெல்லாம்விட்டு வேறெதையோ ஞானிகள் பற்றி நிற்பது? முன்னே எல்லாச்சமயத்திலுஞ்ஞானமுண்டென்று கூறிப் பின்னர், அவற்றை ஞானிகள் பற்ற மாட்டாரென்பது விற்கை! விற்கை!! இது வேதாகமத்திலில்லாவினோத விசித்திரமென மெய்ஞ்ஞானிகள் கண்டுபரிசுப்பொன்க. ஆகவே, எல்லாச்சமயஞானமும் போலிஞானங்களெனவும், அதுவே பாசபசு ஞானங்களைக் கடந்த பதிஞானமென்று சத்துக்கணிசூழித் தள்ளாராகையால், மோகூத்தைப்பயக்கு ஞானமெனவும் நாட்டப்பட்டது. இதனையே திருவடி ஞானமென்றும், திருவருண் ஞானமென்றும், உண்மைநூ லனைத்துங்கூறும்.

(இன்னும்வரும்.)

வைதிகசைவசித்தாந்த சண்டமாருதம்.

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

துறவு.

துறவாவது:—நற்குணம் நிறைந்த கற்புடைய மனைவியோடு இல்லற நடாத்தப்படுக்கு யாவர்மாட்டும் அன்புகொண்டு இருவகை விருந்தினரையும் பாதுகாத்து ஏனைய கடமைகளையும் வழுவாது செய்து, விலக்கியவற்றை விமித்து ஒழுகிவருங்கால், கல்வி கேள்விகளாலும் ஆசார்யோபதேசத்தாலும் அறிவுமுதர்ச்சி பெற்றுப்பிறவிக்கு அஞ்சி விடுபெற்றினைக் காதலித்து, எல்லாப் பொருள்களும் பந்தவேதுவாதலை யுணர்ந்து யான் என்னும் அகப்பற்றையும், எனதென்னும் புறப்பற்றையும் அவற்றின் நிலையாமை நோக்கி நீத்து விடுதலாம். இதனை “தத்தம் வருணத்துக்கும் நிலைக்குமுரிய ஒழுக்கங்களை வழுவாதொழுக அறம் வளரும்; அறம் வளரப் பாவந் தேயும், பாவந்தேய அறியாமை நீங்கும், அறியாமை நீங்க நித்த அநித்தங்களது வேறு பாட்டுணர்வும் அழிதன்மாலையலாய இம்மை மறுமை இன்பங்களினுவர்ப்பும் பிறவித் துன்பங்களுந் தோன்றும்; அவை தோன்ற, விட்டின்க ணுசையுண்டாம்; அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குக் காரணமாகிய யோகமுயற்சி யுண்டாம்? அஃதுண்டாக மெய்யுணர்வு பிறந்து புறப்பற்றாகிய யானென்பதும் விடும்; ஆதலால் இல்லினரடு பற்றையும் முறையே யுவர்த்து விடுதலெனக்கொள்க” என்னும் பரிமேலழகர் வாக்கியங்களைக் கொண்டு தெளிக.

துறவுற்குக் காரணம்:—பன்னாளாகத் தன தெனக் கொண்டு அபிமானித்து வந்த பல பொருள்களையும் தேடுங்காலத்தும், அவற்றைப்பாது காக்கும்போது, பின்னர் அவற்றை இழக்க நேரிட்ட காலத்தும் துன்பமே யுளதாகின்றது. மனைவி மக்களாதியரார்பெற்றற்பாலதாகிய இன்பம் கடுகளவாகித் துன்பம் மலையளவாகின்றது. இத்தகைய துன்பத்தைத் தருகின்ற பொருள் கட்டும் எனக்கும் யாது சம்பந்தம்? இவைகணிமித்தமாக யான் ஏன் துன்பமுறல்

வேண்டும்? என்பனவாதியாகச் சிந்திக்கப்புகின் எல்லாப்பொருள்களும் தனக்கு அந்நியமாகத் தோற்றுவதோடு, தான் அறியாமை வசப்பட்டு ஆப்பொருள்களின் மீதுவைத்த பற்றுத்தான் தனக்குத் துன்பம் தருகின்றதென்ற வுண்மை புலனாகும். இவ்வுண்மை புலனாகவே அவற்றின்கட் கொண்ட பற்று நீக்கத் தலைப்படும்.

துறக்கு முறை:—அளவற்ற பொருள்களிடத்தே பற்றுவைத்துத் துன்புற்றிருந்த மனமானது மேற்கூறியவாறு ஆராய்ந்து ஒவ்வொருபொருள்களிடத்துமுள்ள பற்றை விடத் தொடங்கும். அங்ஙனம் தொடங்கவே தனது பற்றுதலினின்றும் விலக்கப்பட்ட பொருள்களால் வருந்துன்பமும் அனுகூலம் தொழியும், இந்நிலையிற் பழகி ஒவ்வொரு பொருட்பற்றையும் ஒழித்து வரவே

“யாதெனின் யாதெனின் நீக்கியா நோதல்
அதனி னாதனி நிலன்”

என்றவாறு ஒவ்வொரு பொருள்பற்றிவந்த துன்ப நீக்கத்தால் வர வர அறிவு முதிர்ச்சி பெற்று எல்லாப் பொருட் பற்றுக்களையும் ஒருங்கே விட்டொழிக்குந் துணிவு கொள்ளும். “அடல்வேண்டுமென் தன் புலத்தை விடல்வேண்டும், வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு” எனவும்

“தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றையவர்”

எனவுஞ் கூறியவாறே பிற பொருள்களின்மேற் பற்றுவிட்டமை போன்று உடற்பற்றையும் விட்டொழிக்கவரும்.

“மற்றுந்தோடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
ஹற்றூர்க் குடம்பு மிகை”

என்றவாறு உடம்பு பற்றையு மொத்து விடுதலமையும். இந்நிலையில் உடல் மனோவி மக்கள் போன் பூமியாதிப் பற்றுக்களெல்லாம் ஒருங்கே நீங்கும்.

துறவு நிலைத்தல்:—மனமானது எக்காலத்தும் தனித்து நிற்குந் தன்மையுடையதன்று. பாபசம்பந்த வயப்பட்டுப்பல்வகைப் பொருள்களைப் பற்றிக்கொண்டு சஞ்சல மெய்தி நின்றது. எல்லாப் பொருள்களிடத்துள்ள பற்று முற்றுமற்றுப்போகவே வேறு பற்றுதற்கு ஒரு

பொருள் வேண்டும், பிறிதொருபொருளைப் பற்றாதாயின் மீட்டும் முன்னர் தான் துறந்த பொருள்களிடத்தே பற்றுக்கொள்ளநேரும். ஆதலின் யான் எப்பொருளைப் பற்றினால் எனக்கு அழியாத பேரின் பஞ் சித்திப்பதாகும்? என மெய்யுணர்ச்சி கொண்டு சிந்திக்கப்புகும் புகவே,

“சனியி னுங்கட்டி பட்ட சுரும்பினும்
பனிமலர்க்குமுற்பாவை நல்லாரினும்
தனிமு டிகவித் தாளு பரசினும்
இனியன் றன்னடைந்தார்க் கிடைமருதனே”

எனவும்.

“என்னின் யாரு மெனக்கினி யாரிலை
என்னி னுமினி யானொரு வன்னுள்ளன்
என்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக்
கென்னு ளேகிறகு மின்னமப ரீசனே”

எனவும்,

“பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினே யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு”

எனவும் பெரியர் பணித்த மெய்மொழிகளைக் கண்டு தெளிந்த இறை வன்மாட்டே பற்றைச் செலுத்தும் இங்ஙனம் இறைவனைப் பற்றிக் கொண்டு உறைத்துநின்ற விடத்துத்தான் மேலைப் பற்றுக்களெல்லாம் ஆறவே தொலையும். இந்திலைதான் உண்மைத் துறவு நிலையாவது.

துறவிகள் பெருமை:—முற்றத் துறந்த முனிவர்களது பெரு மையை அளவிட்டுக் கூற வியலாவது. அவர்கள் ஆணையைக் கடக்க எத்தேவரானு முடியாது.

“ஐந்தவித்தானுற்ற லகல்விசம்பு ளார்கோமா
னிந்திவனே சா லுங்கரி”

என்பதா லிவ்வுண்மை தெளியப்படும். அகஸ்தியராதி முனிபுங்கவர்க ளியற்றிய அற்புதச் செயல்களைப் புராணவாயிலாக ஆராய்வார்க்குத் துறவிகள் பெருமை யொருவாறு விளங்குவதாகும்.

“எல்லோர்க்குங் காலன் றுறவீவ னீயாமு
னல்லோர் துறப்பர்தா முந்தீபற
நன்றறி வார்களென் றுந்தீபற.”

வியாசத்திரட்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்,

புண்ணியம்.

சிவம் என்பது வேத சிவாகமங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரதத்வப்பொருளாம். இதனையே பதியென்று கூறுதலுமாம், இதற்கு வேறாயுள்ளவை அபரவஸ்துக்களாம். அவை பசுபாசங்களென்று சொல்லப்படும். பதி பசு பாசங்களாகிய விம்மூன்றனுள் பதி கிரீமலசித்தம், பசு மலின சித்தம், பாசம் கேவலம் மலினமாகிய ஆசித்தமாம். இவற்றுள், ஆசித்தாகிய பாசநீங்கலாகப் பசுவைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பசுபுண்ணியமும், பதியைக் குறித்துச் செய்யும் புண்ணியம் பதிபுண்ணியமும். இப்பதிபுண்ணியந்தானே சுவபுண்ணியமென்று பிரசித்தியுடையும். பசுபுண்ணியம்-பதிபுண்ணியம் என்னுமிரண்டனுள் பசுபுண்ணியம் சிறுபான்மை செய்யத்தக்கதும், பதிபுண்ணியம் பெருமபான்மை செய்யத்தக்கதுமாம், இனிப்பசுபுண்ணியம், சுமைதாங்கி-திருவாசல்-தடாகம்-கூபம்-தண்ணீர்ப்பந்தர்-அன்னசத்திரம்-வித்யாசாலை முதலியனவாம். பதிபுண்ணியமோ வெனில், அத்தயநபாடசாலை-குருபூசைமடம் - பழுதுற்ற தீர்த்தங்களைப் புதுப்பித்தல்-சிவாயைத்திருப்பணி - கும்பாபிஷேகம் சிவாலயத்துக்கு அபிஷேக நிவேதனம்-திரு விளக்கு-மலர்மாலை-கற்பூரக்கட்டளை முதலியனவாம். இவ்விருவித புண்ணியங்களில் பதிபுண்ணியமே மிகச்சிறந்ததா மென்றறிக. பசுபுண்ணியந்தவறினு முய்தல் கூடும், பதிபுண்ணியந்தவறினுய்தியில்லதோர் குற்றமாகுமென்றறிக. இதனை “ஆற்றருநோய் மிகுமவனிமழை குன்றும், போற்றருமன்னரும் போர்வலிகுன்றுவர்-கூற்றுதைத்தான் நிருக்கோயில் களானவை-சாற்றிய பூசைகடப்பிடிற்றானே” என்னுந் திருமந்திரவுரையானறிந்தின்புறக். இவ்வுண்மை தேராத நம்மனோர் சிவாயைத் திருப்பணியையும், ஏனைய சிவதருமங்களையுங் கைவிட்டபாவத்தின் பயனாகவன்றோ நாற்பது வருடகாலமாக மழைசெம்மையாய்ப் பெய்யாமலும், அதனால் கொடிய பஞ்சங்கள்திகரித்தும், புருஷர்கள்-ஸ்திரீகள்-சிசுக்கள்-முதலினோர்க்குக் கால்வீக்கம்-விதைவாதம்-தேகரணங்கள்-சுரோய்-வாந்திபேதி-வசூரி முதலிய நேய்கள் விர்த்தியாகியும், பெருங்காற்று-பெருவெள்ளங்களால் பல பல தேசங்களுண்டாகியும் உலகில் துன்பம் பெருகத்தலைப்பட்டது? இவ்வசம்பாவிதங்கள் தொலைய வேண்டின் பதிபுண்ணியபரிபாலனமே முக்கிய ஏதுவாம்,

ஓர்சைவன்.

